

Αντιγόνη Σώρρου

Ο Τίποτας

Η Αντιγόνη Σώρρου είναι ένα παιδί
ονειροπόλο που κλεινόταν στις ντουλάπες
και έφτιαχνε ένα δικό του κόσμο.
Αργότερα γέμιζε τετράδια..
Μέχρι να γεννηθεί το πρώτο της βιβλίο
"Οι Αύγουστοι" πέρασαν σχεδόν πενήντα
χρόνια!

Ο Τίποτας

Σε ένα χωριό σκαρφαλωμένο στη σκιά του βουνού, γεννημένη.

Ο ήλιος της χαράς, δεν την καταδέχτηκε από την κούνια.

Απ' το βυζί της μάνας στα χέρια της γιαγιάς. Ο Γιωργής ο αδελφός της ήταν στα πέντε, όταν τους είδε να φεύγουν...

«Τι είναι αυτό το Βέλγιο γιαγιά;» ρωτούσε με τη μύτη βουτηγμένη στη μύξα και να την σκουπίζει στο μανίκι της ξεχειλωμένης μπλούζας πλεγμένης με τα περισσέματα...

«Μια μεγάλη πόλη είναι ψυχή μου, με ψηλά σπίτια, εργοστάσια με ψηλά φουγάρα, να δουλέψει ο πατέρας σου και η μάνα και μη λυπάσαι μωρέ, ολάκερος άντρας είσαι!»

Έκοψε το καρβέλι στηριγμένο στη κοιλιά της με κάθετη φορά του μαχαιριού κατά πάνω της. Συνηθισμένη κίνηση μα τώρα σα να ήθελε να σκίσει τα σωθικά της... Μια μεγάλη φέτα τη μισοβούτηξε στο λάδι με ρίγανη και αλάτι. Τον ξεγέλασε... να του περάσει η πίκρα... Τη μικρή την είχε ξεχάσει στις κατουρημένες φασκιές.

Δεν είχε κουράγιο... στο «αντίο» της καρδιάς...

Το λεωφορείο που ξεμάκραινε... η στροφή... το χιόνι... τα δέντρα συνωμότες της χάσης...

Ανηφόριζε ο Λάζαρος με το κασκέτο στο χέρι και με τ' άλλο να κάνει το σταυρό του. Ο άντρας της που περνούσε το κατώφλι της εκκλησιάς Μ. Παρασκευή μονάχα.

«Έρμε μου... σκιάζεσαι» σκέφτηκε και έκλαψε, για τον άβγαλτο πόνο του.

Ανακάτεψε το ρυζάλευρο με το γάλα στο τσίγκινο πιάτο να ταΐσει την Μαρία.

«Μη μου πάρεις την τύχη μωρουδέλι μου, μόνο τ' όνομα κράτα»... Κάτι που συνήθιζε να της λέει και σαν μεγάλωνε.

Πρώτη νύχτα του αποχωρισμού και οι σκιές από τη λάμπα φάνταζαν τρομαχτικές να κρέμονται στο ταβάνι και τα πλαϊνά, να μπερδεύονται με τα σχέδια της υφαντής «πάντας» στο πλάι του κρεβατιού. Άκουσε τη φωνή του Λάζαρου...

«Από σήμερα να με λες ο Τίποτας!»

«Μωρέ παλάβωσες;»

«Ξέρω τι λέω, γιατί πάλεψα; Γιατί πολέμησα; Για να στείλω το γιό μου στη δούλεψη τους;»

Σιωπές και βουβό κλάμα αντάμωσαν...

Περνούσαν τα βράδια, σκαρώνοντας παραμύθια μακριά από δράκους μη σκιαχεί η καρδούλα τους. Με τα ίδια στήριζε και το Λάζαρο.

Είχε κομποδέσει την καρδιά της, να δίνει κουράγιο στους άλλους και εκείνη κρυβόταν από τον πόνο με την στητή κορμοστασιά της, που ήθελε να γείρει στη γη και να την ρουφήξει. Ο παπά Λάμπρος την

καμάρωνε και εκείνη του έλεγε μισή εξομολόγηση. Αν το έβγαζε θωρούσε πως θα λύγιζε! Ήθελε να πιστεύει πως ήταν δυνατή!

Επτά χειμώνες μετά κατηφόρισαν στη Πρωτεύουσα. Ένα ημιυπόγειο στα Πατήσια και το θυρωρείο που αγόρασε ο Λάζαρος. Να πάει και ο Γιωργής στο γυμνάσιο. Μετά το Μαράκι. Στο χωριό δεν υπήρχε σωσμός.

Την αλλαγή την συμφωνήσανε με τα παιδιά, που ήρθαν το καλοκαίρι.

Τι λαχτάρα εκείνη η νύφη της σαν στάθηκαν στην αυλή! Και πίσω ο γιός της να τρέμει το χέιλι του... άσπρισαν τα μαλλιά του... σκέφτηκε η μάνα του. Η ξενιτιά «ξένους» τους ονομάτισε.

Τα παιδιά δεν ζύγωναν... με το κεφάλι κάτω, γαντζωμένα στη φούστα της..

Ένα βήμα απόσταση να ξεγράψει επτά χρόνια, δεν ήταν μπορετό.

Η Μαρία έπρεπε να σβήσει το άρθρο... από το «η μαμά» της φωτογραφίας, να ειπωθεί σκέτο... ...μαμά!

Το ξυρισμένο κεφάλι του Γιωργή χώθηκε στην αγκαλιά του πατέρα του δειλά... ήθελε να το φωνάξει στο χωριό... το ονειρευόταν τα βράδια, όμως δεν του έβγαιναν οι λέξεις, ντρεπόταν να τον κοιτάξει.

Μια κούκλα με ξανθά μαλλιά κουνούσε η μάνα και άπλωσε τα χεράκια της η Μαρία να σμίξει με τη μυρωδιά της αγκαλιάς που δεν είχε.

Μόνο της γιαγιάς τον κόρφο, ένοιωθε...

Εκεί μέσα χωμένη ως τα δεκαέξι.

Για να μοιραστούν οι αγκαλιές, σαν ήρθαν οι γονείς κλείνοντας την πόρτα στο εργοστάσιο εκεί στο Βέλγιο, που τους στέρησε στιγμές, ανάσες, τους έδωσε μελαγχολικά βράδια, θλιμμένες γιορτές, γενέθλια με τα παιδιά απόντα, να σβήνουν τα κεριά μετρώντας το μεγάλωμα τους.

Τη βραδιά που είχαν πια τακτοποιηθεί στο σπίτι τους και καμάρωναν, η Μαρία ήρθε να κοιμηθεί στο υπόγειο θυρωρείο των παλπούδων.

Αργά το βράδυ άκουσε τον παππού να λέει στην γιαγιά:

«Μάρω μου, μη θαρρείς πως η ταμπέλα του Τίποτας έσβησε, μόνο είναι που ξεθώριασε κομμάτι!»

Τα παιδιά σπούδασαν και ο γιος τους πρόκοψε με το εστιατόριο που άνοιξε.

Η Μαρία και ο Λάζαρος πήγαν σε ψηλό όροφο να βλέπουν τον κόσμο από ψηλά. Και τα καλοκαίρια πήγαιναν πίσω στο χωριό.

Σήμερα η Μαρία φόρεσε το νυφικό της...

Την περίμενε το στολισμένο αυτοκίνητο...

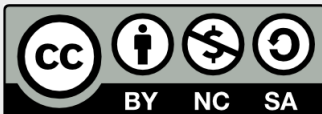
Άνοιξε την πόρτα της δικής της Μαρίας...

Ακίνητη με τη ματιά στο πουθενά η
γιαγιά...

«Την αγάπησα την τύχη σου, γιαγιάκα
μου. Τη θέλω και ας έλεγες να μείνω μακριά
της. Να πάρω όση αγάπη πήρες... να δώσω
όσα χάριτες.. δεξ με καλή μου, φορώ το
νυφικό και η καρδιά μου έχει ένα βάρος που
δεν μπορείς να με δεις, να με καταλάβεις! Σε
λατρεύω!»

Η επιμέλεια της έκδοσης και του εξωφύλλου έγινε
από τον Κώστα Θερμογιάννη
kthermojiannis@outlook.com
www.nthermo.com
www.tovivlio.net

[Αναφορά
προέλευσης -
Μη Εμπορική Χρήση -
Παρόμοια Διανομή]

Διανέμεται ελεύθερα
με άδεια Creative Commons

Όχι πολύ μακριά από την πραγματικότητα και όχι
πολύ μακριά από το σήμερα, ο 'Τίποτας' του
πονεμένου χτες έρχεται να απλώσει την ιστορία και
τα αισθήματά του μπροστά σε όλους χαμηλώνοντας
τα μάτια κι έχοντας επίγνωση της αδυναμίας του.
Ανήμπορος από τις περιστάσεις παραδίνεται στην
ειμαρμένη καρτερώντας υπομονετικά να δει την
οικογένειά του ενωμένη κι ευτυχισμένη κάτω από
την ίδια στέγη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΣΩΡΡΟΥ

